

Zprávy a oznámení

Exercicie duchovního

V listopadu se pravidelně účastní kněžských duchovních cvičení na Svaté Hoře. Ani letošek nebude výjimkou. Od nedělního večera 23. 11. do sobotního dopoledne 28. 11. 2009 tudíž nebudu přítomen ve farnosti a nebudu po většinu dne ani dostupný na mobilním telefonu. Případné závažné záležitosti mi prosím raději sdělte pomocí SMS. V nezbytných případech mne jako obvykle bude zastupovat pan děkan Charypar z Březnice. Intence mší sv. odsloužím na Svaté Hoře.

Svěcení adventních věnců

První adventní neděle letos připadá na 29. 11. Adventní věnce budou žehnány již v předvečer při sobotní mši sv. od 18.00 hod. v městském kostele a pak samozřejmě i při nedělní mši v kostele farním od 8.15 hod. Zehnání se uskuteční v tento den i při bohoslužbách ve Hvozďanech a Bohutíně.

Mše v domově důchodců

První adventní mše sv. v domově důchodců se koná ve čtvrtek 3. 12. od 14.30 hod. v kapli domova.

Schůze farní rady

Schůze farní rady se uskuteční ve čtvrtek 3. prosince od 18,00 hodin na faře.

Mikulášská nadílka

Mikuláš nás letos navštíví 6. 12. na závěr nedělní mše sv. ve Starém Rožmitále. Bude rozdávat dárky pro děti, které chodí na náboženství.

Sbírka na opravu hrobu pana katechety Ostrého

Při sbírce na důstojnou obnovu hrobu pana katechety Ostrého se vybralo v neděli 8. 11. 8.636,- Kč. Pokud však chceme, aby byl hrob přikryt kamennou deskou, jak by si určitě zejména kvůli snadné údržbě zaslouhoval, bude zapotřebí ještě dalších příspěvků. Zdá se mi, že deska z umělého kamene by se k tak hezkému hrobu nehodila, nehledě na její malou trvanlivost. Kamenická firma Honzík z Chrástu, u které jsem opravu hrobu poptával, odhaduje cenu samotné desky na 20.000,- Kč. Ostatní práce by měly stát od deseti tisíc a tudíž celá obnova se pohybuje okolo třiceti tisíc korun. Záleží tedy i na vašich darech, zda si budeme moci u příležitosti 60 let od úmrtí pana katechety tuto opravu dovolit.

Úmysly mší svatých od 22. listopadu do 6. prosince 2009

Ranní mše sv. R: Ne 8.15 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
M: Čt 8.00 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, St 17.00 hod. Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nep. na náměstí

Po 23.11.	mše sv. není	Po 30.11.	mše sv. není
Út 24.11.	mše sv. není Za Marii Kašparovou, rodiče a sourozence, intence bude odsl. na Sv. Hoře	Út 1.12. M	Za rod Bahenských, Pánků, Viesingerů, Příbáňů, Kalinů a Staníků
St 25.11.	mše sv. není Na dobrý úmysl, intence bude odsl. na Sv. Hoře	St 2.12. M	Za živé i † členy rodiny Blažků, Staňků a Ptáčků
Čt 26.11.	mše sv. není Za † Jarmilu Vaňovou, intence bude odsl. na Sv. Hoře	Čt 3.12. m	Za Josefa Sýkoru, Jaroslava Flemra a jejich rodiče
Pá 27.11.	mše sv. není Za Marii Vonáškovou a její rodiče, intence bude odsl. na Sv. Hoře	Pá 4.12. M	Za † Josefa Drazdíka, jeho rodiče a rodiče Větrovských
So 28.11. M	Za † z rodiny Němcovy a Vařilovy	So 5.12. M	Za Marii Horkou, rodinu Fousovu a Varvařovských
Ne 29.11. R	Za Marii a Adolfa Trčkovy, rodinu Trčkovu a Průchovu a za d. v o.	Ne 6.12. R	Za farnosti

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 2. 12. 2009. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
Zpravodaj a jiné informace najdete i na internetových stránkách: www.volny.cz/rozmital

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 19 Ročník VI

22. listopadu 2009

Lekáme se rychlosti, se kterou se blíží Vánoce... aneb Adventní čekání

Nechtěl bych navozovat sentimentální adventní atmosféru, ale přece jen mi nezbyvá nic jiného, než připomenout dětské prožívání předvánočního času. Jako dospělí se totiž mnohdy lekáme rychlosti, se kterou se Vánoce blíží, a co všechno nestihneme, ale jako děti jsme se nejspíš těšili. Těšili, čekali a počítali s tím, že se dočkáme. A právě o úvahy o čekání a těšení mi jde.

Moderní společnost, která má jistě mnoho kladů a krásných stránek, některé věci nespravedlivě opomíjí a jiné dokonce škrtá. Například očekávání, trpělivé čekání a těšení se nebývá považováno za žádnou hodnotu. Naopak, reklama nám znovu a znovu vnucuje, že to, co chceme, můžeme mít samozřejmě ihned. Bez čekání, bez otálení – a tedy i bez těšení se a bez čekání. Je to opravdu jen a jen výhoda? Neztrácí člověk nějakou důležitou dimenzi života?

Musíme uznat, že ať chceme nebo nechceme, žijeme ve společnosti, kde je mnoho věcí dostupných ihned. Není třeba čekat na první letní jablka – jablka jsou k dostání po celý rok. Podobně jahody, rajčata, a tak dále. Nepovažují to samozřejmě za nějakou újmu, že si je můžeme koupit. Ale zjišťují, že řada lidí, vychovaných jen a jen v „supermarketové kultuře“ ztrácí přístup k podstatné skutečnosti: nevnímají růst, zrání a potřebné čekání jako samozřejmou součást mnoha životních procesů.

V kultuře, která je určována zemědělstvím a kde je tedy člověk v denním kontaktu s přírodou, je to jiné. Tam je třeba čekat na příslušné vegetační období, aby růst vůbec začal. A dále je třeba čekat zrání plodu. Termín sklizně neurčujeme my, ale přírodní podmínky a děje. Člověk se potom cítí být spíš součástí tohoto dění, než suverénním pánem všeho. Jeho pohled na život a svět může být pravdivější.

Nejde ovšem v první řadě o náš vztah k zemědělským produktům. Jde o náš vztah ke světu a životu. Bez schopnosti čekat, bez vnímání, že mnohé prostě musí ve svůj čas dozrát, se člověk snadno stává kořistnickým násilníkem. A to nejen ve vztahu k věcem, ale ve vztahu k lidem a k sobě samotnému. Ta zmíněná „supermarketová kultura“ může vést k domněnkám, že mohou mít všechno ihned, kdy chci a jak chci. A že je možné chtít libovolný životní výsledek od sebe samotných, od svých podřízených, studentů, dětí opravdu vždy ihned. Ale jakou cenu v našich očích asi bude mít to, co je vždy a snadno k mání okamžitě? Našemu způsobu užívání světa – rozumějme nás, lidí v rozvinutých zemích – se někdy říká výstižnou zkratkou „užij a zahod!“ To je přesně ono: to, co snadno získáme dnes i zítra nebudeme šetřit a schovávat. U věcí to nemusí tak silně vadit, i když ekologické důsledky tohoto přístupu k věcem jistě potěšitelné nejsou. Ale ve vztahu k lidem? To je právě jiná otázka. I k lidem lze přistupovat podle zmíněného hesla. Člověk je mi cenný jen dnes a zítra, kdy od něho něco potřebuji. A je pro mne cenný jen ten, kdo mi mé přání vyplní. A potom – mohu zahodit. Nebo pokud není s to mé přání ihned vyplnit, nezajímá mne. Nebudu přece čekat, až dozraje!

Prodávat banky je rychlé. Ekonomický užitek z prodeje může být okamžitý i za cenu velkých finančních ztrát. Ale investovat do vzdělávání? To nepřináší okamžitý efekt. Zde je třeba čekat a to bez jistoty z výsledku. Má špatná finanční situace našeho školství opravdu příčiny jen a jen ekonomické, případně politické - organizační v úzkém slova smyslu? Není to také projevem naší

neochoty čekat, která se promítá do politických rozhodnutí? Nemají pedagogové vůči studujícím a rodiče vůči svým dětem víc moudrosti, než politikové při tvorbě rozpočtu? Rodič, pedagog, ale také hudebník a sportovec vědí, že sebevětší talent potřebuje čas růstu a zrání. Že lidská kvalita v mnoha oborech se nedá naordinovat, nadiktovat, koupit, prostě opatřit ihned. Bez čekání se řady věcí nelze dočkat. Všechno opravdu nelze koupit. Ale lze čekání propagovat?

Mnozí z nás mají špatné zkušenosti s tím, co jim bylo v minulém režimu znovu a znovu slibováno jako šťastná budoucnost. Řada slibů jen zakrývala neschopnost zvládnout ty věci, které ve společnosti zvládnuty být mohly a měly. Tyto zkušenosti nás mohou opravdu posouvat směrem k nedočkavosti a k nedůvěře, ve které nejsme ochotni čekat na nic. Ostatně odsouvání řady požadavků do doby „až budeme bohatší“ se děje i dnes, třeba právě u již zmíněného financování vzdělání. Toto odsouvání ovšem dobré není. Nelze čekat, že sklídíme úrodu tam, kde jsme nezaseli, že v budoucnu přineseme užitek něco, co bylo v přítomnosti zanedbáno.

Je tu ale ještě další věc, myslím, že mnohem hlubší, která vede člověka k netrpělivosti, k neochotě čekat, v krajním případě i k bezohlednému „urvi, co můžeš, a to okamžitě!“ Je to obecná nejistota, kterou život přináší. Žijeme na jedné straně ve světě, kde považujeme za samozřejmé zajištění nejen základních podmínek k životu, jako je jídlo, teplo, oděv, ale i mnoha běžných služeb, jako je dodávka elektřiny i třeba tento fungující rozhlas. Na druhé straně víme, a každá katastrofa nám to silně připomene, že tento svět, zajištěný mnohou technikou, je velmi zranitelný. Dnes je už zřejmé, že život na celých kontinentech by mohlo zásadním způsobem ochromit třeba zhroucení počítačových sítí, bez nichž bychom neměli ani vodu, ani elektřinu ve městech. A k takovému poškození není třeba mít ani tanky, ani děla, ani tisíce pochodujících vojáků. A konečně byl, je a bude zranitelný lidský život. Neumíráme sice tak brzy jako minulých generace, ale umíráme i dnes náhle a nečekaně, ať už zásahem nemoci nebo rukou vraha. A můžeme mít k tomu ještě dojem, že máme na světě mnohem víc co ztratit, než měl náš chudý, každý den o živobytí tvrdě bojující prapředek.

Vypadá to takto snad až moc černě. Ponecháme tedy očekávání a těšení se dětem a sami se vrhneme realisticky do života tak, abychom měli vše hned a teď? To by byla škoda, nechat si strachem a obavami znetvořit život. Podívejme se tedy ještě jednou do vlastní minulosti i na dnešní děti. Které dítě se mohlo zejména těšit na Vánoce a to bez obav, že bude hrubě zklamáno? Zdaleka ne dítě nejbohatších rodičů, ale dítě, které si bylo a je vědomo skutečnosti, že je milováno. Milující rodič nebude dítě opakovaně zklamávat. Rozumí mu a dovede ho obšťastnit. Nesplní sice všechna jeho přání, ale bude se snažit udělat ho šťastným. Kdo má tuto životní zkušenost, má pro svůj vztah ke světu jedinečné obdarování. Pevný základ pro postoje důvěry. A tak si dovolím tvrdit, že nikoliv výhry v loteriích a soutěžích ani velmi výhodný leasing, na který získáme okamžitě to, nač nechceme čekat, jsou základem naší radosti a podkladem k důvěře vůči proměňám života, ve kterých může člověk i čekat a těšit se. Mnohem větší cenu má zkušenost milovaného člověka. Zkušenost s láskou, kterou jsme si mohli být jisti a zjištění, že jsme sami schopni spolehlivě milovat. K této nesmírně cenné zkušenosti si můžeme navzájem pomáhat, můžeme si ji ve vzájemných vztazích darovat. Nejen my dospělí dětem, ale i my dospělí mezi sebou navzájem. Je to ohromná možnost. A můžeme jít ještě dál. Kdo má otevřenou cestu k vnímání Boha, ten má také otevřenou cestu k zakoušení jeho věrné lásky. Zvlášť když jí neměří jen intenzitou blahých pocitů nebo mírou splnění svých někdy pošetilých přání. Mnohem jistější je, když člověk třeba ze slov Bible pochopí, co mu Bůh slíbil a ve svém životě odhalí, jak je to věrně naplňováno. Má pak za sebou zkušenost, vedoucí k životní jistotě a před sebou mnoho věcí, na které se může těšit a z jejichž naplnění se může radovat.

Aleš Opatrný (Upravený text pro Český rozhlas Vlatva, r. 2001)

Vzpomínka, která probouzí naději

V jednom ze svých vánočních příběhů anglický spisovatel Charles Dickens vypravuje příběh muže, který ztratil paměť srdce. Řečeno jinak, byly mu vzaty všechny pocity a myšlenky, které se, jak se setkával s lidským utrpením, postupně spojovaly a utvářely jeden řetězec. *Vymazání* vzpomínek na lásku mu bylo nabídnuto jako způsob osvobození se od tíhy minulosti, ale hned se ukázalo, že tím se změnil celý člověk. – Setkání s utrpením v něm nevyvolávalo žádnou vzpomínku na dobro a laskavost. Ruku v ruce s vytrácením vzpomínek v tomto člověku zároveň vysychal pramen dobra a laskavosti. Stával se chladným a chlad také šffil kolem sebe.

Stejnou myšlenku, kterou v tomto příběhu sleduje Dickens, nechává rozeznít Goethe ve své povídce o prvním slavení svátku sv. Rocha v Bingenu, poté co jej nadlouho přerušily napoleonské války. Goethe pozoruje, jak se lidé posouvají v husté tláčenici chrámem kolem světceva obrazu, a dívá se přitom na jejich tváře. Obličje jak dětí, tak dospělých září, zrcadlí se v nich radost ze slavnostního dne. Jen obličje mladých lidí byly jiné, jak napsal Goethe. Míjeli obraz bez pohnutí, lhostejně, znuděně. Goetheho vysvětlení je poučné - narodili se v těžké době a neměli na co dobrého vzpomínat, a proto neměli ani v co doufat. Co to znamená? Jen ten, kdo má na co vzpomínat, může také doufat. Kdo nikdy nezažil dobro a laskavost, ten je nemůže znát.

Jeden duchovní, jehož úkolem bylo doprovázet lidi na pokraji zoufalství, kdysi vyprávěl něco podobného o svém působení. – Když se podaří v zoufalci probudit vzpomínku na zkušenost či zážitek s dobrem, pak je dotyčný opět schopen dobrou věřit a naučí se znovu doufat, najde východisko ze zoufalství a beznaděje. Vzpomínka a naděje patří neoddelitelně k sobě. Ten, kdo minulostí pohrdá, nerozdává naději, ale bojí její vnitřní základy.

Někdy se mi příběh od Charlese Dickense jeví jako vize současnosti. Nežije muž, kterému proradný duch pod zámlkou falešného osvobození vymazal paměť srdce, v generaci, které pedagogika osvobození otrávil minulostí, a tak jí rozmluvila naději? Když vidíme, s jakým pesimismem se část naší mládeže dívá do budoucnosti - co je toho příčinou? Neschází mladým lidem v materiálním nadbytku vzpomínka na dobro člověka, která by jim pomáhala doufat? Nezasudili jsme pohrdáním citů, karikaturou radosti, zároveň také kořeny naděje?

Skrze tyto úvahy jsme tak přímo dospěli k významu křesťanského adventu. Advent totiž právě znamená propojení vzpomínky a naděje, jež člověk potřebuje.

Během církevního roku jde o to, abychom stále znovu, krok za krokem, kráčeli velkým příběhem vzpomínek, abychom probouzeli paměť srdce, a tak se učili vidět hvězdu naděje. Všechny svátky církevního roku jsou událostmi vzpomínání, a proto událostmi naděje. Důležité vzpomínky lidstva, které rok víry uchovává a zpřístupňuje, se mají v podobě posvátných udobí, skrze liturgii, zvyky a tradice, stát osobními vzpomínkami dějin vlastního života. Osobní vzpomínky se živí velkými vzpomínkami celého lidstva – velké události přetrvávají jen tehdy, stanou-li se osobními. Jestli jsou lidé schopni věřit, závisí vždy na tom, zda si na své cestě životem zamilovali víru, zda se jim lidskost Boha zjevila skrze lidskost člověka. Každý z nás by o tom dokázal povyprávět svůj vlastní příběh, co pro jeho život znamenají vzpomínky na Vánoce, Velikonoce a ostatní slavnosti a svátky.

Krásný úkol adventu je tento: navzájem se obdarovávat vzpomínkami na dobro, a tak otevírat dveře naději.

Benedikt XVI. v knize Boží světlo v naší době, vydaly Paulínky, Praha 2008

Návštěvy

Před několika týdny skončila návštěva naší země papežem Benediktem XVI. Její důstojný průběh asi překvapil i samotného Svatého otce. Díky za to především Bohu a všem, kteří se na přípravě této velké události podíleli. Velké díky si zaslouží i naše sdělovací prostředky. Svatý otec svým jednáním, projevy a upřímností nadchl nejen věřící, ale i mnohé z těch, kteří v našich řadách nejsou. Při této příležitosti si připomeňme ještě jednu návštěvu, a to tu, která se udála před dvěma roky v naší farnosti. Tehdy zde oslavil své 75. narozeniny pan kardinál Miloslav Vlk. V souvislosti s jeho odchodem z nejvyššího úřadu v naší církvi si vzpomeňme, jak to tehdy bylo.

Před zahájením mše sv. u oltáře, přivítal hosta z moci úřední pan starosta města Rožmitála jménem občanů. Pak hovořil zástupce farníků těmito slovy:

Vážený otče kardinále! Pan starosta vás již přivítal jménem občanů města, jehož jste čestným občanem. Já bych vás chtěl pozdravit jménem těch, kteří jsou tady v kostele, ale i těch, kteří by tu chtěli být a nemohou. Těch kteří vás měli a stále ještě mají rádi, pro které jste byl a stále jste duchovním otcem, pro kterého naše domovy byly a stále jsou vždy otevřeny. Byl jste pro nás dobrým knězem a pro naše děti „Strejdou“. A já věřím, že se to nezmění ani až vaše auto opustí naši farnost. Bůh chraň vaše zdraví a srdečně vás mezi námi vítáme. V Rožmitále p. Třemšínem, L. P. 16.6.2007

Po mši sv. následovala v kostele s panem kardinálem krátká beseda a potom pohoštění na faře, kterého se mohli farníci zúčastnit. Díky našemu panu faráři Ivo Prokopovi a mnohým kuchařkám a pomocníkům i u nás vše dobře dopadlo. Doufáme a těšíme se, že až se pan kardinál zbaví svých nynějších povinností, opět své bývalé farniky navštíví.

Josef Hořejší nejst.